

ADRIAAN

ADRIAAN

Een verhaal

Wim Urgel

2025

Beefcake Publishing

want woorden worden
werkelijk
want schuiven
over randen van verband

ze worden over en voorbij
de schijn van bijna zijn

ze worden langzaam aan
de kromming van hun wanden

want woorden worden

ik geloof in de bocht, de kronkel,
het vraagteken, de komma, de twijfel,
het niet-rechtlijnige, de aarzeling,
het on-affe.

(Adriaan)

En met zijn weemoedige ogen kijkt hij haar aan.

‘Ze hebben nog niet gevonden wat ze zochten, Anna, ze zijn er wel een aantal keren dichtbij geweest. Verschroeiend dichtbij.’

Adriaans ogen glijden weg naar waar de dingen van hier ophouden te bestaan.

Anna, de dochter van de treinwachter, ziet de beweging van zijn handen, die zij in intieme momenten priesterlijk durft noemen. Ze weet dat ze hem over enkele ogenblikken niet meer

zal begrijpen en dat ze dat ook niet zal proberen.

En Adriaan vertelt voor de zoveelste keer zijn verhaal. Hij doet het plechtig en invoelend, met de klemtonen waar ze thuishoren.

‘Kijk, ik was in het zuiden van het land en ik had een lange wandeling gemaakt. Ik had geen zin om op zoek te gaan naar een kamer, het leek me beter in de openlucht te overnachten, in het gezelschap van mijn fiets. De vermoeidheid viel al vlug van me af en maakte plaats voor een vreemde en totaal onbekende gewaarwording.

Het duurde even voordat ik doorhad dat er wat aan de hand was.